

Dispozitivul

1. Articolul 5 alineatul (1) din Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci, astfel cum a fost modificată prin Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992, trebuie interpretat în sensul că titularul unei mărci este îndreptățit să interzică unei persoane care publică un anunț ca, plecând de la un cuvânt-cheie identic sau similar cu marca menționată pe care această persoană l-a selecționat fără consimțământul titularului respectiv în cadrul unui serviciu de referențiere pe internet, să facă publicitate pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care marca este înregistrată, atunci când publicitatea în cauză nu permite sau permite numai cu dificultate utilizatorului de internet mediu să își dea seama dacă produsele sau serviciile vizate în anunț provin de la titularul mărcii sau de la o întreprindere legată din punct de vedere economic de acesta sau dacă, dimpotrivă, provin de la un terț.

2. Articolul 6 din Directiva 89/104, astfel cum a fost modificată prin Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992, trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care utilizarea de către persoane care publică anunțuri a unor semne identice sau similare cu anumite mărci drept cuvinte-cheie în cadrul unui serviciu de referențiere pe internet poate fi interzisă în temeiul articolului 5 din directiva menționată, aceste persoane care publică anunțuri nu pot, de regulă, să invoce excepția prevăzută la acest articol 6 alineatul (1) pentru a eluda o asemenea interdicție. Cu toate acestea, revine instanței de trimitere obligația de a verifica, având în vedere împrejurările specifice cauzei, dacă nu există în mod real nicio utilizare în sensul articolului 6 alineatul (1) care să poată fi considerată ca îndeplinind condiția privind conformitatea cu practicile loiale în domeniul industrial sau comercial.

3. Articolul 7 din Directiva 89/104, astfel cum a fost modificată prin Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992, trebuie interpretat în sensul că titularul unei mărci nu este îndreptățit să interzică unei persoane care publică un anunț ca, plecând de la un semn identic sau similar cu marca menționată pe care această persoană l-a selecționat fără consimțământul titularului respectiv drept cuvânt-cheie în cadrul unui serviciu de referențiere pe internet, să facă publicitate pentru revânzarea unor produse fabricate de acest titular și introduse inițial pe piață pe teritoriul Spațiului Economic European de acesta sau cu consimțământul său, cu excepția situației în care există un motiv justificat, în sensul alineatului (2) al articolului menționat, pentru ca titularul să se opună acestei revânzări, precum o utilizare a semnului respectiv care lasă impresia că există o legătură economică între revânzător și titularul mărcii sau o utilizare care aduce o atingere serioasă renumelui mărcii.

4. Instanța națională, căreia îi revine obligația de a aprecia dacă există sau nu există un astfel de motiv justificat în cauza cu care este sesizată:

unor termeni care indică faptul că produsele în cauză fac obiectul unei revânzări, precum „uzat” sau „de ocazie”, că anunțul lasă impresia că există o legătură economică între revânzător și titularul mărcii sau aduce o atingere serioasă renumelui acesteia;

— este obligată să constate că există un asemenea motiv justificat atunci când revânzătorul a suprimat, fără consimțământul titularului mărcii pe care o utilizează în cadrul publicității pentru propriile activități de revânzare, mențiunea acestei mărci de pe produse fabricate și introduse în comerț de respectivul titular și a înlocuit această mențiune printr-o etichetă care poartă numele revânzătorului și care disimulează astfel marca menționată și

— este obligată să considere că nu se poate interzice unui revânzător specializat în vânzarea de produse de ocazie care poartă o marcă a altei persoane utilizarea acestei mărci pentru a aduce la cunoștința publicului activitățile sale de revânzare care includ, pe lângă vânzarea de produse de ocazie care poartă marca menționată, și vânzarea altor produse de ocazie, cu excepția situației în care revânzarea acestor alte produse nu riscă, prin volumul, prezentarea sau calitatea sa slabă, să diminueze în mod grav imaginea pe care titularul a reușit să o creeze pentru marca sa.

(¹) JO C 55, 7.3.2009.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 1 iulie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Corte suprema di cassazione — Italia) — Ministero dell’Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate/Paolo Speranza

(Cauza C-35/09) (¹)

[Taxe indirecte — Taxă pe majorarea de capital social — Articolul 4 alineatul (1) litera (c) din Directiva 69/335/CEE — Reglementare națională care impune înregistrarea actului de majorare a capitalului social al unei societăți — Obligarea la plată în solidar a societății beneficiare și a notarului — Lipsa aportului efectiv de capital — Limitarea mijloacelor de probă]

(2010/C 234/16)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte suprema di cassazione

— nu poate constata, pe baza simplului fapt că o persoană care publică un anunț utilizează marca altei persoane cu adăugarea

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Pârât: Paolo Speranza

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Corte suprema di cassazione — Interpretarea articolului 4 alineatul (1) litera (c) din Directiva Consiliului din 17 iulie 1969 privind taxele indirecte aplicate majorării capitalului (JO L 249, p. 25, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 9) — Hotărârea adunării asociațiilor de a transforma o societate cu răspundere limitată în societate pe acțiuni — Taxă pe majorarea de capital aferentă — Reglementare națională care impune obligația de a plăti impozitul societății care a subscris la majorarea de capital și, în solidar, notarului

Dispozitivul

1. Articolul 4 alineatul (1) litera (c) și articolul 5 alineatul (1) litera (a) din Directiva 69/335/CEE a Consiliului din 17 iulie 1969 privind taxele indirecte aplicate majorării capitalului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 85/303/CEE a Consiliului din 10 iunie 1985, trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca un stat membru să desemneze înregistrarea actului de majorare a capitalului unei societăți ca fiind momentul de la care intervine faptul generator al impozitului pe capital, cu condiția să se mențină o legătură între perceperea impozitului amintit și aportul efectiv de bunuri către societatea beneficiară. Dacă, atunci când actul amintit a fost realizat, aportul efectiv de bunuri nu a fost încă efectuat și dacă nu este sigur că acest aport va fi efectuat, plata impozitului pe capital nu ar putea fi pretinsă de statul membru în cauză atât timp cât aportul amintit nu a dobândit un caracter cert. Principiului efectivității trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care restrânge, în fața instanțelor fiscale, mijloacele de probă privind lipsa aportului efectiv al majorării de capital decise de o societate la prezentarea unei hotărâri civile care să fi dobândit putere de lucru judecat și care să fi pronunțat nulitatea sau anularea înregistrării, astfel încât impozitul pe capital trebuie, în orice caz, să fie plătit, iar rambursarea sa nu poate fi obținută decât prin intermediul unei astfel de hotărâri civile.
2. Directiva 69/335, astfel cum a fost modificată, trebuie interpretată în sensul că nu se opune ca un stat membru să prevadă răspunderea solidară a funcționarului public care a redactat sau a primit actul de majorare a capitalului social, cu condiția ca func-

ționarul public menționat să dispună de un drept de a exercita o acțiune în regres împotriva societății care beneficiază de aport.

(¹) JO C 82, 4.4.2009.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 1 iulie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Sąd Najwyższy — Republica Polonă) — Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o./Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

(Cauza C-99/09) (¹)

[*Servicii de telecomunicații — Directiva 2002/22/CE — Articolul 30 alineatul (2) — Transferabilitatea numerelor de telefon — Putere a autorităților naționale de reglementare — Taxă plătită de către consumatori — Caracter descurajator — Luare în considerare a costurilor*]

(2010/C 234/17)

Limba de procedură: polona

Instanța de trimitere

Sąd Najwyższy

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o

Pârât: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Sąd Najwyższy — Interpretarea articolului 30 alineatul (2) din Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) (JO L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213) — Transferabilitatea numerelor de telefon — Obligația autorităților naționale de reglementare, în cadrul executării obligației de a asigura lipsa caracterului negativ al taxei plătibile de consumator în privința utilizării serviciului de transferabilitate, de a lua în considerare costurile suportate de operatorii de telefonie mobilă pentru furnizarea acestui serviciu